

Vitazstvo Srdca

OČISTEC - CESTA DO NEBA

Rodina Panny Marie

2013 (V) / č. 94

Pomáhala dušiam v očistci

Poslaním mníchovskej meštianskej dcéry Márie Anny Jozefy Lindmayr (1657-1726) bolo, aby v politicky nepriaznivej situácii prorocky upozorňovala a vyzývala svojich krajanov, a aby sa tak stala záchrankyňou svojho rodného mesta. Keďže od Boha dostala dar živého kontaktu s dušami, mohla pomôcť stovkám zosnulých a vyslobodiť ich duše z očistca. Táto mystička jasne písala vo svojom denníku o duchovnom úžitku, ktorý jej prinášala pomoc dušiam v stave očisťovania. Neskôr ju ako stigmatizovanú karmelitánku pokladali za „bavorskú Teréziu z Avily“.

*M*ária Anna prišla na svet ako tretie z 15 detí v Mníchove, vtedajšom sídelnom meste. Narodila sa 24. septembra; v minulosti sa vtedy slávila spomienka Panny Márie – Vysloboditeľky uväznených. Mária Anna to neskôr vnímala ako prvý náznak jej budúceho povolania: „Ako väzeň som sa mala obetovať Bohu za Cirkev, za obrátenie neveriacich a hriešnikov a zvlášť za oslobodenie duší z očistca.“

Deti v rodine boli vychovávané s láskou, no prísne; boli vedené k láske k Bohu a pripravované pomáhať chudobným. Preto si šesť jej súrodencov zvolilo cestu duchovného povolania. Bystrá a živá Mariandl (Marienka) sa síce zaujímala o márnivosti sveta, no okrem ochrany bdelych rodičov mala aj citlivé svedomie a obdivuhodnú odhodlanosť neurážať Boha. V rodine sa zapájala do intenzívneho náboženského života, kde sa každú sobotu modlili ruženec za zosnulých. Sama spätne hovorí: „Od malička som cítila náklonnosť a lásku k dušiam v očistci ... už ako dvanásťročná som ju jasne pocítila, no vtedy som to ešte nechápala... A tak sa dušiam v očistci dostalo odo mňa v tom čase málo pomoci.“

*A*ko 15-ročná si urobila generálnu svätú spoveď. To sa stalo začiatkom jej hlbokého obrátenia, takže pod vedením svojho spovedníka sa rozhodla: „Pane, na tvoju slávu chcem byť niečím, čo je pravé, alebo nechcem byť vôbec ničím.“

Pomôžte mi, aby som ja mohla pomôcť vám!

*H*oci Mária Anna, sympatický „mníchovský originál“, nikdy nevyhľadávala výnimočné veci a udalosti, ako 27-ročná dostala v roku 1684 od Pána vnuknutie, ako by mohla čo najlepšie pomáhať dušiam v očistci: „Každý týždeň si mám ako predsavzatie zvoliť istú čnosť a cvičiť sa v nej, vnútorne i navonok ... zásluhu tejto činnosti mám však venovať dušičkám ... a to cez ruky Panny Márie alebo môjho svätého anjela strážcu; napr. pokoru mám obetovať za tie duše, ktoré trpia v očistci pre pýchu, pretože tejto čnosti nevenovali dostatočnú pozornosť ... Práve pokorou možno dušičkám pomôcť oveľa

viac než prostredníctvom iných veľkých skutkov pokánia ... ak by som v tejto čnosti pochybila, mám ako pomocníkov vzývať práve duše v očistci, aby ma prostredníctvom svojho anjela strážcu napomenuli a upozornili, že im mám pomôcť ... Takto som dušiam v očistci preukazovala svoju lásku už niekoľko rokov predtým, než som od Boha dostala milosť byť s nimi v spojení. Vďaka tomuto cvičeniu v čnostiach som sa veľa naučila. A keďže ma duše z očistca usilovne napomínali, len tak ľahko som do chýb neupadala.“

*M*apriek vnuknutiu, ktoré dostala od Panny Márie, že je povolaná viesť Bohu zasvätený život ako laička vo svete, sa Mária Anna trikrát snažila o vstup do kláštora. Márne. V roku 1691 sa teda pripojila k tretiemu rádu karmelitánok, s ktorými bola už od detstva vnútorne spojená. V tomto laickom stave ju Pán viedol mimoriadne pozoruhodnou, strmou mystickou cestou až po stigmatizáciu (v roku 1699), a to ešte skôr, ako sa v roku 1711 stala nakoniec karmelitánkou.

Prichádzajú prvé duše

*P*rvé bezprostredné stretnutie Márie Anny s dušami v očistci sa začalo vtedy, keď ako 33-ročná 1. decembra 1690 spozorovala Máriu Pecher, zosnulú mladú ženu zo susedstva: „*Modli sa za mňa, počula som hlas, keď som sa večer modlila pred obrazom Panny Márie. Zdalo sa mi, akoby som počula spev mŕtveho ... a videla som prejsť okolo seba čosi ako tieň.*“

Po ďalších znameniach, že táto duša je nablízku, sa Mária Anna 8. decembra modlila: „*Ak je to na Božiu slávu a na spásu tejto duše, nech táto duša príde a dá sa spoznať.*“ Ešte tej istej noci o dvanástej bola duša blízko pri mne ... a mne bolo zjavené, čo jej chýbalo.“

Nasledovali ďalšie „návštevy“ Márie Pecher a aj jej matky, za ktoré Mária Anna obetovala modlitby a utrpenie. „*13. decembra prišli matka a dcéra naposledy do mojej izby a zrazu zaznel nádherný žalmový spev: ‚S radosťou pôjdeme do domu Pánovho!‘ To ma naplnilo neopísateľnou radosťou.*“

*M*ária Anna sa zdôverila iba svojmu spovedníkovi a povedala mu o týchto udalostiach. Od neho dostala potrebné povolenie prijímať duše, ktoré sa jej ohlasovali stonmi, klopaním a plameňmi. Stále častejšie návštevy duší však nemohli zostať skryté nadhlo, takže Mária Anna Lindmayrová sa stala známou a bola čoraz častejšie témou rozhovorov obyvateľov mesta.

Ako hriech, tak aj pokánie

*A*ko priateľ vyhľadáva v núdzi priateľa, tak sa duše zosnulých všetkých spoločenských vrstiev zjavovali Márii Anne. Často prichádzali v podobe, ktorá jasne prezrádzala stav ich duše a poukazovala na ich bývalé neresti a chyby. Mária Anna Lindmayrová o tom napísala: „*Stále som sa utvrďovala v tomto: Ako hrešíme, tak musíme konať aj pokánie.*“

Ak duše z očistca počas pozemského života nekontrolovane jedli a pili, ukázali sa ako vyhladované a prosili o pôst. Tým, ktorí boli na zemi nemilosrdní, sa najlepšie dalo pomôcť skutkami milosrdenstva. Ak duše ukazovali na čelo, Mária Anna vedela, že to boli tvrdohlaví ľudia, ktorým uľahčenie mohla priniesť predovšetkým vedome žitá poslušnosť. Záhaľčivé duše sa zjavovali s dokaličenými rukami a prosili o skutky lásky.

*U*ž v decembri 1690 prišla k Márii Anne duša, ktorú v čase jej pozemského života dobre poznala: bol to skvelý hudobník, dvorný huslista Johann Georg Löderer. Kedysi učil jej brata a aj ju. Keďže rád pil, Mariandl ho často upozorňovala, aby s tým prestal, lebo inak skoro zomrie. Žiaľ, nepočúval ju, a keď jeho duša prišla s prosbou k Márii Anne, priznal, že teraz musí trpieť toľko rokov, o koľko si na zemi nemiernym pitím skrátil život. „*O jeho dušu som sa veľmi snažila a napokon som dostala predzvesť jeho blaženosti,*“ dosvedčila Mária Anna, ktorá často s údivom sledovala, čo všetko sa v očistci deje a s akou presnosťou sa všetko musí splatiť. Duše dvoch svetských kňazov v albe a so štólou videla mystička v podobe detí vo veku desať, dvanásť rokov. No nie preto, že by dosiahli evanjeliový ideál detskosti pred Bohom, ale na znamenie ich duchovnej nezrelosti. „*Takí malí sa zjavili preto, lebo si príliš vážili časné veci a viac hľadeli na peniaze a majetok. Videla som ich prežívať veľké muky a so zaviazanými očami úpenlivo prosili o pomoc ... pretože svojim farníkom síce prednášali o pravom svetle, sami ho však nemilovali, a preto ani nekráčali vo svetle.*“

K keď zomrel rakúsky cisár Jozef I., Márii Anne sa po dlhom pôste a pokání ukázal ešte stále s jedným otvoreným a jedným zavretým okom a jej bolo zjavené: „*Je to preto, lebo sa v živote príliš málo staral o Božiu Cirkev.*“

„*N*ikto by neveril, čo všetko ma stáli duše z očistca,“ priznala Mária Anna. A predsa tu bol aj dôvod, prečo jej Pán dal takúto milosť kontaktu s dušami: „*...aby som ťa privádzal k dokonalosti.*“ Sama potvrdila: „*Tým, že som videla ich chyby, učila som sa takým istým chybám vyhýbať. Duše mi pripomínali moje cvičenia v čnostiach ... a neustále sa mi prihovárali, aby som im pomohla ... Na tejto ceste pomoci dušiam v očistci sa najrýchlejšie príde k dokonalosti a pravej čnosti.*“

Malá palička v mravenisku

*P*očas vízií videla Mária Anna očistec a jeho obyvateľov v dojmavých obrazoch. Duše v očistci jej ako nespočetné množstvo lietajúcich iskier dávali často najavo, „*že im veľmi pomáha obeta nášho utrpenia. Vo dne v noci ma na to upozorňovali ohnivými iskrami, ktoré mi v celých rojoch padali na ruku, na nohy a na posteľ.*“ Táto matka duší v očistci pochopila aj to, že tieto duše ako iskry horia oveľa viac svätou túžbou po Bohu než ohňom ich trápenia a že oveľa radšej trpezlivo zostávajú na mieste očisťovania, než by sa čo i len s najmenšou škrvnou mali zjaviť pred Bohom.

V iných víziách videla Mária Anna rybník plný bielych rýb, ktoré sa obracali za ňou, aby si v ich mene vzbudila ľútosť a obetovala za ne predrahou Ježišovu krv a svoje vlastné skutky.

*N*espočetné a zabudnuté duše v očistci videla Mária Anna Lindmayrová aj v podobe obyvateľov mraveniska, ktorí sú pred našimi očami skrytí. „Boh si mnou však poslužil ako paličkou,“ píše mystička, „aby ňou v tomto mravenisku pohýbal a aby som mohla vidieť to veľké množstvo tých, o ktorých si všetci mysleli, že sú už v nebi.“ Istá duša, ktorá zomrela pred 15 rokmi a bola považovaná za veľmi zbožnú, sa v tomto zmysle takto pošťožovala: „Do neba sa tak rýchlo dostať nedá! Je to trestuhodné, keď ľudia považujú niekoho hneď za svätého; potom sa za jeho dušu svedomito nemodlia!“

Ako keby sa pomoc preukazovala Ježišovi samotnému

*S*vätá z Mníchova bola poučená aj o tom, že ľudia, ktorí sa s dôverou obracajú na duše v očistci, vzývajú ich a prosia, budú rýchlo vypočutí, „že toto ‚rýchle vypočutie‘ ale nepochádza od nich ... pretože duše v očistci nám samotné pomáhať nemôžu, pokým nie sú pred Božou tvárou. Boh nás však vypočuje kvôli dušiam v očistci, pretože ich miluje ... a pretože našu lásku k nim veľkoryso odmeňuje ... ony sú tie najúbohejšie, lebo samotné si už pomôcť nemôžu.“

Ako veľmi Pán odmení našu lásku k dušiam v očistci, ukazuje nasledovná udalosť: Jedna spolusestra prosila Máriu Annu o modlitbu za zosnulú ženu a o orodovanie u Boha, aby k nej táto duša mohla prísť. Ešte tej istej noci však táto spolusestra uvidela Krista, ktorý ju priateľsky a láskavo vzal za ruku. Keď sa o tom Mária Anna dozvedela, prosila Pána o vysvetlenie, prečo neprišla duša, ale on sám. „Tu mi bolo zjavené, že lásku mojej spolusestry k tej duši v očistci prijal Ježiš práve tak, ako keby ju bola preukázala jemu samému, a preto sa teda namiesto duše poďakoval on sám.“

Prenasledovanie a sväté priateľstvo duši

*O*hovárania a odpor niektorých duchovných k zverejneným posolstvám duši z očistca, ktoré Mária Anna musela niekedy odovzdávať ďalej, vyústilo do ťažkého osočovania Márie Anny Lindmayrovej, ktorú mnohí dokonca považovali za čarodejnicu a klamátku. Podľa cirkevného zákazu, vydaného na sviatok sv. Petra a Pavla v roku 1691, sa už naďalej nesmela kontaktovať s dušami v očistci a pomáhať im. Toto nariadenie rešpektovala nielen sväto žijúca žena, ale aj duše z očistca, až pokým po dva a pol roku nebol tento zákaz zrušený. Mária Anna neskôr priznala: „Poslušnosť dušičkám neublížila, ale prospela.“

No aj v inej veľkej misii, ktorú jej Boh zveril, sa jej dostalo mnoho nepochopenia a pokorenia. Počas španielskej vojny roku 1704 musela vystúpiť ako prorokyňa – čo bolo pre ženu v tej dobe veľmi nezvyčajné, aby uchránila Mníchov pred zničením a aby vyzvala bojujúce kniežatá uzavrieť mier. Tu je vhodné spomenúť, že dvaja habsburskí cisári a traja francúzski následníci trónu zomreli skôr, „lebo to bolo dobré pre ich dušu,“ ako to Pán Ježiš vysvetlil Márii Anne, pretože nechceli počúvať výzvy veľkej prorokyne, aby konečne uzavreli mier.

V roku 1711 bola jej úloha vo svete splnená a 54-ročná Mária Anna mohla vstúpiť do kláštora, ako si to už od detstva túžobne priala. Ten však musela sama založiť vedľa Kostola Najsvätejšej Trojice. Sestra Mária Anna Jozefa od Ježiša ako klauzúrna karmelitánka tam pokračovala vo svojom apoštoláte pre duše v očistci až do konca života. Táto skúsená mystička a v povesti svätosti žijúca priorka kláštora tu ako 63-ročná v apríli 1721 prijala o 25 rokov mladšiu františkánku Crescentiu, ktorej sa po hlboknej duchovnej kríze práve prostredníctvom Márie Anny uľavilo a dostalo potvrdenia svojej vlastnej mystickej cesty. Obe duchovne spríbuznené ženy zostali počas svojho života a dokonca i po smrti zjednotené v duchovnom priateľstve, kde ich spájalo rovnaké povolanie – stať sa zmiernou obetou a orodovníčkou za duše v očistci. Keď Mária Anna na sviatok sv. Mikuláša v roku 1726 odovzdala svoj život Bohu, v jej diele a dedičstve pokračovala Crescentia.

Prameň: Maria Anna Lindmayr, Mein Verkehr mit Armen Seelen, Fe-Medienverlag/Christiana Verlag

Patrón duší v očistci

Svätý Mikuláš z Tolentína (1245–1305) patril v 16. – 18. storočí k najviac uctievaným svätým Európy a Ameriky. Pápež Bonifác IX. oficiálne vymenoval tohto veľkého svätca a divotvorcu za patróna duší v očistci, čo pápež Lev XIII. v roku 1884 opätovne potvrdil.

*M*ikuláš sa narodil okolo roku 1245 v malej talianskej dedinke Sant' Angelo v Pontane, v blízkosti Loreta. Za svoje meno vďačí svätému Mikulášovi z Bari, ktorý vypočul modlitby jeho bezdetných rodičov. S ich súhlasom vstúpil 12-ročný Mikuláš k pustovníkom – augustiniánom, kde sa mu dostalo duchovnej a intelektuálnej formácie. Len čo bol ako 25-ročný vysvätený za kňaza, s oduševnením začal vykonávať službu kazateľa a svedníka. Viedol veľmi prísny asketický život, a to v pastorácii prinášalo bohaté ovocie. Jeho slová sa dotýkali priamo ľudských srdc a mnohí svoj život zmenili. Mikuláš bol živým príkladom slúžiaceho mnícha, a preto mu na niekoľko rokov zverili úlohu novicmajstra. Keď ako 30-ročný kňaz prišiel do Tolentina, mnohí, ktorí počúvali jeho kázne, sa aj tu v krátkom čase obrátili. Popritom sa obetavo staral o chudobných a chorých, pre ktorých chodil dokonca aj žobrať. Práve oni sa neraz stali svedkami zázrakov, ktoré sa udiali na jeho príhovor.

*O*bzvlášť rád mal duše v očistci. Hoci v jeho dobe nebolo bežné slúžiť sv. omšu každý deň, on mal mimoriadne povolenie denne obetovať sv. omšu za duše v očistci. Súviselo to s tým, čo zažil ako mladý kňaz v istú sobotňajšiu noc. Prišla k nemu jedna duša z očístca a úpenlivo ho prosila: „*Som tvoj zosnulý spolubrat Pellegrino z Osima. Pre svoje hriechy by som bol navždy zatratený, ale Božie milosrdenstvo ma zachránilo. V tomto ohni teraz prežívam dlhé a bolestivé očisťovanie. Zaprisahám ťa, odslúž zajtra zádušnú sv. omšu za zomrelých, aby sa nám dostalo uľahčenia v našich mukách.*“

*K*edže páter Mikuláš mal v nastávajúcom týždni slúžiť všetky sv. omše na úmysly kláštora, nemohol svojmu zosnulému spolubratovi žiadanú pomoc prisľúbiť. Brat Pellegrino však vzlykajúc nástojčivo prosil: „*Otče, tak pod' so mnou a uvidíš, aké je to nevyhnutné, prosiť a orodovať za nás.*“ Mikuláš z Tolentina cítil, ako bol premiestnený do očístca. Tam uzrel rozľahlú rovinu, kde duše rôzneho veku a stavu prechádzali morom ohňa v bolestnom očisťovaní. Vtom začul slová svojho spolubrata: „*Pozri, to sú tí, ktorí ma za tebou poslali. Ty si Bohu veľmi milý, a preto pevne dôverujeme, že tebou odslúžená svätá omša nás oslobodí od našich múk.*“ Hlboko rozrušený týmto videním sa Mikuláš hneď ráno odobral k svojmu predstavenému a vyprosil si povolenie, slúžiť sv. omšu za duše v očistci počas celého týždňa. Vrucne sa za duše v očistci modlil a konal pokánie. Na konci týždňa prišiel brat Pellegrino opäť k svojmu dobrodincovi, teraz však zahalený vo svetle. Mikulášovi ďakoval za jeho vzácnu pomoc, lebo vďaka nej bol z očístca vyslobodený nielen on, ale aj väčšina duší z vízie mladého augustiniána.

Ešte veľakrát sa prísnemu askétovi Mikulášovi zjavili duše z očístca a zverovali sa do jeho modlitieb. Jeho radosť, keď sa mu potom s vďakou zjavovali už oslobodené duše, musela byť naozaj veľká!

Navzájom si neste bremená

*V roku 2004 blahorečená stigmatizovaná známa vizionárka
Anna Katarína Emmerichová z kraja v oblasti Münsteru
denne ponúkala Bohu zo svojho lôžka všetky modlitby a zmierne utrpenie
za obrátenie hriešnikov a za duše v očistci.*

*A*нна Katarína Emmerichová (1774 – 1824) videla najrozličnejšie stavy utrpenia dušičiek a počula bedákajúce volania o pomoc opustených, a to ju naplňalo súcitom: „*Je to smutné, ako málo sa pomáha duším v očistci! Pritom je ich bieda taká veľká, a ony samy si nevedia pomôcť. Ale keď sa niekto za ne modlí, niečo za ne vytrpí, daruje za ne almužnu, to im okamžite prospieva. Sú potom také šťastné, také blažené, ako umierajúci od smädu, ktorému podajú čerstvý nápoj. Žiadna dobrá myšlienka, žiadne úprimné želanie, ktoré obetuje žijúci človek za duše v očistci, nezostane bez účinku; a napriek tomu sa tak málo ľudí zaujíma o duše v očistci!*“

46-ročná mystička píše v septembri 1820: „*Dnes v noci som sa veľa modlila za duše v očistci a mnohé z nich som aj cítila. Videla som aj nepochopiteľné Božie milosrdenstvo, že sa nestratí nič*

z toho, čo je v človeku skutočne dobré.“ Často – a nebolo to inak ani na sviatok Dušičiek – videla, ako „duše z nižších stupňov vystupujú vyššie a akú veľkú milosť dostávajú, keď sa môžu niekomu zjaviť, aby si vyprosili pomoc. Ak by človek nerobil nič iné, len by sa plný lásky k Bohu modlil za týchto bratov, vykonal by veľkú, spásonosnú prácu, skutočnú náhradu za ich nedostatky. Už samotná naša túžba pomôcť im, sprostredkuje dušiam veľkú úľavu.“

*N*a cintoríne sa Anna Katarína už od detstva venovala apoštolátu za duše v očistci. „Často som mala pri návšteve hrobov pocit prekypujúceho požehnanie a spásy. Pri iných hroboch som pociťovala rôzne stupne biedy a cítila som, ako ma niekto prosí o pomoc a o modlitbu, o pôst a o almužnu. Čokoľvek my urobíme pre dušičky, to ony ponúkajú Ježišovi za nás. Stále sa mi zjavujú ako úbohé väzni, ktorí v nás chcú vzbudiť súcit svojím krikom a rukou vystrčenou spoza mreží. Ach, keby to len všetci mohli vidieť, iste by sa za ne zasadzovali ešte usilovnejšie než ja!

No keďže sa žiadna pomoc v núdzi nedeje bez boja..., zlý nepriateľ ma často rušil počas modlitby pri hroboch. Niekedy ma chcel dokonca násilne vytlačiť von z cintorína. No ja som mala tú milosť, že som sa nikdy nebála a neustúpila som pred nepriateľom ani o vlas. Keď ma vyrušoval, svoje modlitby som zdvojnásobila. Ó, koľko vďaka som dostala od dušičiek z očistca! Aký prebytok milostí je tu na zemi, ale ako sa na ne zabúda a ako sa nimi plytvá, kým duše v očistci po nich tak veľmi túžia! Všetko, čo pre ne robíme, plodí nekonečnú slasť.“

*K*ým Anna Katarína na svojom lôžku trpela umučenie a krvácala z rán po ukrižovaní, dovolil jej Pán Ježiš zároveň „podniknúť náročné cesty do očistca. Pritom musím s úpenlivými prosbami a modlitbami prechádzať ťažkými, kalnými cestami, čo je mojím zmiernym dielom za úbohé dušičky.“ V roku 1820, štyri roky pred svojou smrťou, mystickým spôsobom prešla táto stigmatizovaná dlhá „cestu“ cez Indiu, Perziu, Egypt a Sicíliu až do Ríma. „Videla a vykonala som toho ohromne veľa. Od vláčenia ťažkých duší som unavená a plná bolestí.“

*S*námahou „precestovala“ aj Holandsko „po vodách, po rovinách, slatinách a po kanáloch. Bola som na pustatine u chudobných ľudí, ktorí si v hodine smrti nemohli privolať kňaza, pretože boli od okolitého sveta odrezaní vodou. Utešovala som, pomáhala som, prosila som za nich. Áno, nedá sa vysloviť, akú veľkú útechu dušičky dostanú prostredníctvom malej obety a sebazaprenia.“ Preto Anna Katarína prosila predovšetkým kňazov: „Poučujte ľudí v spovednici, aby sa usilovne modlili za dušičky v očistci, pretože aj ony sa z vďačnosti budú veľa modliť za nás.“

3. novembra 1820 vzývala Anna Katarína svätých priateľov o pomoc: „Dnes v noci som smelo pozvala moje milé blahoslavené sestry Columbu z Bambergu, Julianu z Lüttichu a Lidvínu, aby šli so mnou do očistca a pomohli dušičkám dostať sa z neho. A mohla som vidieť, ako mnohé z nich v novom, žiariacom odeve a s nekonečnou radosťou vchádzali do neba.“

Ti najubohejši tu i na druhom svete

Eugenie Smet (1825–1871), zakladateľka kongregácie Pomocníčok duší v očistci, bola 26. mája 1957 blahorečená pápežom Piom XII. Roku 1853 sa ako 28-ročná po prvýkrát zamýšľala nad touto skutočnosťou: „Pre všetky potreby putujúcej Cirkvi existujú náboženské spoločenstvá, no nie sú tu žiadne, ktoré by sa úplne venovali trpiacej Cirkvi skutkami nábožnosti a lásky k blížnemu.“ Bol to východiskový bod pre založenie kongregácie, ktorej sestry dnes pôsobia v mnohých krajinách Európy, ale aj v Indii, Číne a v Taiwane.

Eugenie sa narodila 25. marca 1825 v severofrancúzskom meste Lille. Inteligentné, citlivé a živé dieťa si všímalo, že sa jej matka často modlila za duše v očistci. Preto ju veľmi znepokojilo, keď jedného dňa našla na cintoríne opustené hroby, zarastené machom. Pocítila hlboký súcit so zosnulými, keďže sa zjavne za nich už nikto nemodlil. Takto padlo prvé semienko povolania do jej duše. Sedemročná Eugenia dostala ďalšiu veľkú milosť, keď so svojimi spolužiačkami chytala motýle a keď hru náhle prerušila a povedala: „Predstavte si, keby jedna z našich malých priateľiek sedela vo väzení za zavretými dverami a bolo by v mojej moci dvere otvoriť a ju z väzenia oslobodiť. Aký žiaľ by jej spôsobilo, keby videla, že ja chytám motýle, zabávam sa a ľahostajne behám okolo zatvorených dverí, namiesto toho, aby som ju odtiaľ vyslobodila! Nuž a takto trpia duše v očistci, keď na ne ich priatelia zabúdajú.“

Odvtedy sa Eugenie s väčšou horlivosťou začala modliť za duše v očistci a snažila sa pre to získať aj svoje priateľky. Jednej z nich napísala: „Chcem vyprázdniť očistec!“

„Bože môj, ty si moja Prozreteľnosť“

11-ročná Eugenie chodila do internátnej kláštornej školy Sacré-Coeur. Predovšetkým sa tam – bez rodičovskej pomoci – naučila spoliehať sa vo všetkých malých a veľkých záležitostiach iba na Boha. Pritom zistila, že na Božiu prozreteľnosť sa možno spoľahnúť vždy a úplne. Práve toto malo mať rozhodujúci význam pre jej celý budúci život. O jednom zo zážitkov, na ktorý nikdy nezabudla, neskôr rada rozprávala svojim duchovným deťom:

„V kaplnke som mala svoje obľúbené miesto. Videla som odtiaľ priamo na oltár. Oznamili nám, že pri ďalšom slávnostnom ceremoniáli na týchto predných miestach môžu sedieť iba žiačky oblečené v bielej rovnošate. No, žiaľ, tá moja zostala doma a na to, aby mi ju priniesli, bolo už príliš málo času. V modlitbe som sa vrúcne obrátila k Bohu a akosi som dôverovala, že budem vypočutá. V predvečer sviatku som s búšiacim srdcom išla do veľkej spoločnej spálne. A čo som uvidela? Na mojej posteli ležali šaty! Padla som na kolená a sľúbila Bohu: „Moja milá Prozreteľnosť, od teba budem očakávať

všetko, od malého špendlíka až po nebo!“

Mala ešte len dvanásť rokov, no bola už úplne zaľúbená do Božej Prozreteľnosti. V roku 1837 si napísala do denníka: „Bože môj, ty si moja Prozreteľnosť. Kiežby som jedného dňa mohla byť ja tvojou prozreteľnosťou! Ty mi dávaš všetko, aj ja by som ti rada niečo dala.“ No čo malo byť to „niečo“? Stále viac v nej dozrievala túžba stať sa rehoľníčkou a týmto spôsobom sa darovať Božej Prozreteľnosti. Rodičia jej to však pre jej chatrné zdravie a časté neuralgické bolesti nedovolili.

„Ako sa ja môžem stať prozreteľnosťou pre Boha“

„Ježiš, chcem byť hodná lásky, aby som hodným lásky urobila teba!“ S týmto predsavzatím, ktoré si napísala do denníka, sa po skončení školy ako 18-ročná vrátila domov. Študovala umenie a hudbu, pomáhala v domácnosti, predovšetkým však rozvinula až neuveriteľnú činnosť pomoci núdznym.

*V*o farnosti usporadúvala lotérie a výnosy venovala na opravu kostola, vykupovala otrokyne, žobrala o milodary pre misie v Číne a v Afrike. Vyhľadávala chudobných v blízkom okolí, obstarávala im šatstvo, varila pre nich polievku a pripravovala potravinové balíky; na ne vždy pod príjemcu napísala: „Modli sa za duše v očistci.“ To bola takpovediac „cena“ za balík.

Popri tom, ako veľmi pomáhala chudobným tu na zemi, oveľa viac jej ležali na srdci duše v očistci. Všade za ne žobrala o modlitby: „Viem, ako sa ja môžem stať prozreteľnosťou pre Boha. On miluje duše v očistci, a pretože je spravodlivý, nemôže ich oslobodiť. Dám mu duše, ktoré miluje, a poprosím aj všetkých mojich známych, aby mu dávali duše svojimi modlitbami a obetami. My môžeme dať niečo jemu; tomu, ktorý nám dáva všetko!“

Kongregácia pre duše v očistci

*P*otom nastal rozhodujúci moment milosti a Eugenie pochopila, že si od nej Pán praje, aby založila združenie, ktorého členovia sa budú modliť a obetovať za duše v očistci. Bolo to po svätej omši v deň spomienky na Všetkých verných zosnulých v roku 1853. V neistote, či táto myšlienka skutočne pochádza od Boha, prosila: „Pane, ak si to ty, kto mi vnuká túto myšlienku, potom urob, aby jedna z mojich priateľiek pri východe z kostola spomenula očistec.“ Len čo zišla o štyri schody nižšie, pristúpila k nej priateľka a bezprostredne povedala: „Eugenie, pri vystavení Oltárnej sviatosti som slúbila, že v novembri spolu s tebou urobím všetko pre duše v očistci.“ Neuveriteľné – Eugenie bola hlboko dojatá. Na jej prosbu o znamenie by jej Boh nemohol odpovedať ešte jasnejšie. No úloha bola príliš veľká na to, aby ju táto jedna veta zbavila všetkých pochybností o božskom pôvode tejto myšlienky.

Znova preto prosila: „*Pane, ak je to tvoja vôľa, ukáž mi to prostredníctvom dôkazov.*“ Nebolo málo, o čo prosila. Prozreteľnosť jej mala dať päť dôkazov. Všetkých päť dostala postupne v priebehu dvoch rokov.

*N*a radu biskupa Chalandona sa Eugenie obrátila prostredníctvom istej priateľky aj na farára z Arsu. Osvietený duchovný vodca a svedník sa hodinu modlil pred Oltárnou sviatosťou a následne povedal svojmu sekretárovi Toccanierovi: „*Rehoľa pre duše v očistci, na to som už dávno čakal! ... Povedzte jej, že má založiť reholu pre duše v očistci, kedy chce, pretože táto rehoľa je dielo, ktoré si Boh oddávna praje. Je uskutočnením myšlienky lásky Ježišovho Srdca.*“

*E*ugenie už viac nemohla pochybovať. Opustila rodičovský dom a 19. januára 1856 prišla do Paríža, kde sa najskôr pridala k skupine žien, ktoré už pracovali pre duše v očistci. Čoskoro to bola ona, ktorá prevzala vedenie, i keď sama nevedela, ako má vyzeráť ich všedný deň. V tomto čase krajnej neistoty sa ešte vrúcnejšie upínala na Pána. Nespočetne veľa ráz opakovala: „*Božia prozreteľnosť, vedená Ježišovým Srdcom, stoj pri nás!*“ A Prozreteľnosť ju neopustila. Dňa 2. júla 1856 klopal niekto na dvere a prosil sestry o opatrovanie jedného chorého chudáka v jeho dome. A vtedy Eugenie začula vo svojom vnútri hlas: „*Týmto spôsobom ma máš milovať!*“ Teraz teda vedela, čo si Boh od nich prial: „*Máme sa venovať najúbohejším a najopustenejším na tomto i na druhom svete!*“

*O*krem jednej veľkej dobrodinky a domu na ulici St. Jean Baptiste-de-la-Salle v Paríži (dodnes je generálnym materským domom) darovala Božia Prozreteľnosť malému spoločenstvu aj duchovného vodcu, jezuitského pátra P. Basuiaua. Ten pomáhal Eugenie zorganizovať život sestier podľa spirituality svätého Ignáca z Loyoly. S piatimi spoločníčkami zložila 27. decembra 1856 Eugenie vo veku 31 rokov prvé sľuby. Dostala reholné meno Mária od Prozreteľnosti a stala sa prvou generálnou predstavenou. Ako štvrtý sľub si sestry predsavzali: „*Za duše v očistci sa modliť, trpieť a pracovať.*“

Svätý farár z Arsu Eugenie v jednom liste napísal: „*Je to Boh, od ktorého máte vnuknutie skutkami milosrdenstva pracovať na vyslobodení duší z očistca. Takto konáte celkom v duchu nášho Pána, pretože prinášate pomoc a úľavu súčasne jeho trpiacim údom na zemi a aj v očistci.*“

Prišli mnohé

*V*elmi rýchlo prišli mnohé dievčatá a mladé ženy, ktoré sa pridali k Márii od Prozreteľnosti. A tak 29. júna 1864 otvorila nový kláštor v Nantes a v roku 1869 v Bruseli. Robila to však s ťažkým srdcom, pretože už istý čas trpela neznámou chorobou; to sa skomplikovalo aj rakovinou, ktorú v tichosti znášala desať rokov, až kým ju už viac nedokázala ukrývať. Navyše sa k tomu pridala aj veľká duchovná temnota. Do svojho denníka si napísala: „*Smútok – veľký ako more... Zdá sa mi, akoby mojimi žilami pretekal oheň.*“ Ale zaznamenala tiež: „*Vizitáciu v noviciáte si statočne vykonám. Nevynechám ani prednášku. V oddychovom čase budem rozprávať o dejinách diela, čo sa novíciek vždy dotkne a vzpruží ich.*“

Jej nový duchovný vodca páter Pierre Olivaint, jezuita, ju utešoval: „Je to vaše povolanie, ktoré vás voviedlo do tohto stavu. Nachádzate sa v očistci. Nech vám chýba čokoľvek, nikdy však nie dôvera!“ Osem rokov Mária od Prozreteľnosti prežívala strašnú vnútornú suchotu. „Keby si vedel, ako sa vidím pred Bohom! Som stále hluchá, nemá a slepá ... Duša v očistci žije bez svetla, lebo nemôže vidieť Boha. Žije bez radosti, lebo ho nevlasťní, no dokonale a vždy ho poslúcha. Môj život musí byť nepretržitým očistcom. Je to cesta, po ktorej ma vedie Božia vôľa.“

V roku 1867 prosil biskup Languillat o posily do Číny. 16. októbra toho istého roku opustilo prvých šesť sestier Francúzsko, aby pomáhali jezuitom na misii v Šanghaji. Odchádzali s jedným usmievajúcim sa okom a s druhým plačúcim. Teraz sa i navonok začala uskutočňovať túžba zakladateľky: „Od hĺbok očistca až po najkrajnejšie hranice zeme!“

„Ježiš, daj, aby mi kríž daroval lásku“

Mária od Prozreteľnosti sa už takmer nedokázala hýbať, rakovina stále viac napredovala. Jej najvernejším spoločníkom bol ruženec, ktorý jej daroval svätý farár z Arsu. Keď sa naposledy dokázala chopiť pera, napísala: „Už 28 rokov sa modlím každý deň: Ježiš, daj, aby mi kríž daroval lásku!“ Krátko pred smrťou sa jej páter Olivaint opýtal, či by chcela ešte niečo povedať svojim duchovným deťom: „Odporúčam im stále väčšiu horlivosť za duše v očistci a zmysel pre rodinu: nech sú Čína, Nantes, Brusel a Paríž jedno srdce a jedna duša! Predovšetkým im odporúčam lásku, lásku, lásku!“ 45-ročná Eugenie zomrela 7. februára 1871 v Paríži. Sedela vo svojom kresle a v rukách mala ruženec, ktorý dostala od svätého farára z Arsu. Zomierajúc ešte šepkala: „Láska, láska, láska!“

*„Dám mu duše, ktoré miluje,
a poprosím aj všetkých
mojich známych, aby mu
dávali duše svojimi
modlitbami a obetami.“*

*„My môžeme dať
niečo jemu; tomu,
ktorý nám dáva všetko!“*

Eugenie Smet

„Pomôžem všetkým, ktorí ma o to budú prosiť!“

Pápež Benedikt XVI. v nedeľu 21. októbra 2012 pri svätorečení povedal o novej bavorskej svätici z diecézy Regensburg: „*Nahliadnuť do Božieho Srdca, to sa svätá Anna Schäfferová naučila v dielni svojho utrpenia. Pritom spoznala, že Božia láska prináša útechu, ktorá vzrastá, keď ju človek daruje ďalej.*“ A Anna túto útechu s radosťou rozdávala všetkým; živým, ale aj duším v očistci.

„Schreiner-Nandl z Mindelstettenu, stolárovo dievča z Mindelstettenu“, ako ľudovo s láskou Annu Schäfferovú (1882–1925) nazývali, sa chcela už v mladosti stať misijnou sestrou. No po tragickom pracovnom úraze, pri ktorom si ako 18-ročná slúžka obarila nohy vriacou lúhovou vodou na pranie, ostala až do svojej smrti pripútaná na lôžko a odkázaná na opateru druhých.

„*Tak sa jej stalo lôžko kláštornou celou a utrpenie misijnou službou,*“ pokračoval Svätý Otec vo svojej homílii.

Najhlbším prameňom sily sa jej v nasledujúcich dvadsiatich piatich rokoch stalo každodenné sv. prijímanie, „*slnko môjho života*“, ako sama hovorievala. Takto posilnená prijímala táto skrytá stigmatizovaná zmierna obeta vo svojej komôrke tisícky návštevníkov, ktorí u nej dostali radu a našli pomoc v najrozličnejších trápeniach. Prostredníctvom svojich listov súčasne utešovala nespočetné množstvo chorých a trpiacich.

V noci, keď od bolesti nemohla spávať, sa v duchu preniesla pred Najsvätejšiu Sviatosť, aby si vykonala hodinu zmiernej modlitby. A vtedy k nej prichádzali duše z očistca. „*Ježiš môj, milosrdenstvo pre všetkých! Ja na vás nezabudnem!*“ Takto a podobne sa modlievala a často duchovne smädná dlho prosila, aby pre Ježiša „*pomohla zachrániť veľký zástup duší.*“

Duše z očistca jej dali poznať: „*V tom okamihu, keď sa zo skrúšeného srdca za nás obetujú strelné modlitby, ... dostávame veľkú útechu a úľavu.*“

Dotyky ohnivých lúčov

Vo svojom takzvanom „zošite snov“, ktorý si viedla na pokyn svojho duchovného vodcu, sa nachádzajú záznamy jej mystických skúseností a vízií, ktoré nazývala jednoducho „sny“. Pod názvom *U duší z očistca* opísala Anna svojím jednoduchým, prirodzeným spôsobom, aký účinok na duše v mieste očisťovania malo jej utrpenie a modlitby.

„V piatok 19. apríla 1918 sa mi ráno snívalo, že som bola v kostole a kľačala pred hlavným oltárom pred eucharistickým Ježišovým Srdcom a dlho som sa modlila. Zrazu bolo všetko veľmi svetlé a ja som videla Najsvätejšie Srdce v neopísateľnom lesku a ohnivej žiare; neprestávala som sa vo sne modliť, Ježišovi som odporúčala mnoho duší a modlila som sa za ne. A zakaždým, keď som orodovala za konkrétnu dušu – medzi nimi aj za duše mnohých známych –, vyšiel z Najsvätejšieho Ježišovho Srdca lúč až na miesto, kde bola tá duša, a ja som v tom istom okamihu dušu aj videla. A vo sne som sa modlila: *„Ježiš môj, milosrdenstvo!“* Naraz som bola obklopená množstvom iných duší a aj vo sne mi bolo jasné, že sú to duše z očistca. A všetky mi hovorili: *„Za mňa tiež!“* Bolo ich veľmi veľa a ja som ich pohľadom ani nemohla zachytiť. Okolo mňa bol taký nával, že som aj vo sne cítila strach, a znova som sa modlila: *„Ježiš môj, milosrdenstvo!“* A zo svätostánku vyšlo znova také nádherné svetlo, až som si pomyslela, že ním musí byť osvetlená celá zem, ... a v tom okamihu som sa prebudila.“

*B*ezprostredne po jej smrti (zomrela ako 43-ročná) si ju začali uctievať ako ľudovú sväticu. Tisíciky ľudí, zblízka i zďaleka, počas celého roka prichádzajú k jej hrobu s prosbami i s ďakovaním. Do jej svätorečenia v roku 2012 bolo oficiálne zaznamenaných 23 000 vypočutých modlitieb, medzi nimi aj nápadné zázraky uzdravenia.

Princezná Eugenie von der Leyen

*B*avorská princezná Eugenie von der Leyen získala počas posledných ôsmich rokov svojho života hlboké poznatky o posväcovaní duší v očistci. Za múrmi malebného zámku Waal (pri meste Landsberg nad Lechom v Nemecku) dozrievalo jej veľké povolanie pomocníčky nespočetných duší na mieste očisťovania.

Vo zvláštnom denníku opísala svoje otriasajúce, ako aj oblažujúce stretnutia a rozhovory s dušami v očistci.

Ako nám o svojej pratete v novembri 2012 rozprávala Marie Adelheid, barónka von Freyberg-Eisenberg, rodená princezná von der Leyen, „bola ‚teta Eši‘ so svojimi zážitkami našou vtedy dosť liberálne

založenou rodinou skôr zosmiešňovaná a nebrali sme ju vážne. No Eugenio Pacelli, vtedajší nuncius v Nemecku a neskorší pápež Pius XII., veľký priateľ našej rodiny, ktorý k nám do zámku často chodieval, prejavoval vždy veľký záujem o charizmu tety Eši. Vedel o všetkom a v roku 1945 dostal aj originál jej denníka, ktorý je dodnes vo Vatikáne.“

„Ručím za hodnovernosť!“

*P*rincezná Eugenie z váženého nemeckého kniežacieho rodu bola už od malička veľmi nábožná a chcela vstúpiť do kláštora. Zdravie jej to však nedovolilo, a preto ako slobodná sestra dediča Ervina II., kniežaťa von der Leyen, žila utiahnuto na rodičovskom zámku v Bavorsku.

V kruhu rodiny sa o nej hovorilo: *„Jej život pozostával zo sebaobetovania za druhých. Robila to rada a veselo a nerobila z toho žiadnu vedu. A vôbec – ona bola celkom jednoduchá a prirodzená a voči sebe nenáročná. Pritom však bola múdra, živá, veľmi veselá a mala veľký zmysel pre humor. Deti ju zbožňovali. Bola to zosobnená dobrota.“* Jej komorná taktiež dosvedčila: *„Bola vždy rovnaká, vždy priateľská a milá. Myšlienky obetovania a zmierenia jej boli vlastné už vtedy, keď som ju spoznala.“*

*A*j medzi obyvateľmi mesta Waal bola táto šľachtická veľmi obľúbená a vážená. Roku 1979, 50 rokov po jej smrti, si pani Feistle, vdova po učiteľovi, ešte živo spomínala: *„Princezná ‚Eši‘ bola veľká, urastená žena, veľmi pobožná a štedrá ... skrz-naskrz kresťanka..., ktorá dokonca sedliakom pomáhala pri zväzaní sena, keď sa blížila búrka. Mala schopnosť obdarovať ľudí vhodným darom a úsmev mala pre všetkých. Veľa pracovala pre misie. Vyšívala omšové rúcha alebo organizovala v dedine zbierky.“*

*E*ugenie zostala vo svojom bohatom duchovnom vnútornom živote však často nepochopená. Iba farár z mesta Waal, jej spovedník Sebastian Wieser, bol presne informovaný a napísal v jednom miestoprísahažnom vyhlásení: *„Vizionárku som poznal posledných dvanásť rokov jej života a deň čo deň som dostával informácie o jej zážitkoch pri zjaveniach. Na moju radu si svoje vízie zaznamenávala na spôsob denníka ... Vizionárka viedla život svätice ... Bola veľmi nábožná, pokorná františkánska duša ... Obetavá takmer nad vlastné sily ... Osobnosť princeznej je najlepšou zárukou úplnej vierohodnosti ... a ja v každom ohľade ručím za hodnovernosť jej denníka!“*

Zvláštny denník

*K*ým Adolf Hitler v roku 1924, uväznený v Landsbergu, plný slepej agresie písal svoju knihu *Môj boj*, v tom istom čase iba desať kilometrov južne od okresného mesta si princezná Eugenie v úplnej tichosti a v modlitbe zaznamenávala do svojho denníka jedinečné poznámky o kontakte s dušami v očistci.

Jej duchovný vodca farár Wieser sa neskôr postaral o prvé zverejnenie denníka, ktorý počas druhej svetovej vojny, napriek Hitlerovmu zákazu, putoval z ruky do ruky.

Keď si princeznin synovec Ervin III. zobral za ženu Rimanku Máriu Nives Ruffo della Scaletta zo známeho rodu Borghese, do kniežacieho domu von der Leyencov prišiel konečne niekto, kto veril, že Eugenie má schopnosť kontaktovať sa s dušami z očistca: *„Moja matka Mária Nives, vtedy celkom mladá, veľmi sympatizovala s tetou Eši a spájala ich duchovná jednota,“* rozprávala barónka Marie Adelheid von Freyberg-Eisenberg. *„Moju matku zároveň spájalo hlboké priateľstvo s Eugeniom*

Pacellim, ktorý ju pokrstil, z jeho ruky prijala prvé sväté prijímanie a bol jej váženým učiteľom náboženstva. Neskôr ako pápež Pius XII. prijal na prvú audienciu rodinu svojej bývalej žiačky.“

Po druhej svetovej vojne Márii Nives, princeznej von der Leyen, veľmi záležalo na tom, aby sa pápežovi Piovi XII. hneď pri prvej audiencii dostal do rúk denník princeznej Eugenie, ktorý bol v odbornom svete pokladaný za najlepší svojho druhu.

*P*rincezná Marie Adelheid von der Leyen a Georg, barón von Freyberg-Eisenberg, dva dni pred sobášom v apríli 1957 v Ríme. Snúbencov pozval pápež Pius XII. na osobnú audienciu do svojich súkromných komnát, kde mladému páru a príbuzným udelil svoje pápežské požehnanie.

V novembri 2012 povedala barónka Marie Adelheid von Freyberg-Eisenberg o svojej pratete Eugenii: „Je tak trochu ‚súkromnou sväticou‘ našej rodiny, je to veľká osobnosť. Túto úctu voči tete Eši mi vštepovala už moja matka Mária Nives.“

*O*d roku 1989 žijú princ Philipp a princezná Elisabeth von der Leyen na zámku Waal. So svojimi štyrmi deťmi Máriou Nives, Wolframom, Ceciliou a Georgom udržujú duchovné dedičstvo tety Eši živé. V izbe, kde strávila v modlitbe ich omilostená príbuzná tak veľa bolestných hodín v prítomnosti nespočetných duší z očistca, sa dodnes opätovne slúžieva svätá omša.

Pri jednom milom stretnutí v novembri 2012 nám princezná Elisabeth povedala celkom otvorene: „Myslím si, že sa teta Eši musela kedysi cítiť veľmi opustená vo svojej starostlivosti o duše v očistci, s ktorými zaobchádzala a s ktorými sa rozprávala ako človek s človekom. Bez nej a bez jej denníka, ktorý si, samozrejme, veľmi ceníme a radi rozdáваме, by duše z očistca v slovníku našej rodiny už takmer neexistovali.“

Až vďaka tete Eši sme sa naučili, aká dôležitá je modlitba za duše v očistci, a ja osobne s nimi dokonca často robím „obchody“ a hovorievam: ‚Pomôžem vám, pomodlím sa za vás a darujem vám svätú omšu! Vy mi ale pomôžte a požehnajte moju rodinu a náš dom!‘ Môj manžel Phillip a ja často prosíme tetu Eši o pomoc a vedome sme umiestnili jej obraz pri vchode do zámku. Takto ju denne ‚vidíme‘ a pripomíname si, za čo všetko vďačíme jej orodovaniu.“

„Môj prvý rozhovor s dušou z očistca“

*D*ňa 9. augusta 1921 došlo poobede v záhrade k prvému stretnutiu 54-ročnej princeznej Eugenie s dušou z očistca. „Medzi dvoma stromami som zazrela rehoľníčku. Keďže to vyzeralo, akoby na mňa čakala, ... ponáhľala som sa jej v ústrety. Zrazu bez stopy zmizla. Šla som naspäť, aby som zistila, či to nemohlo byť iba zdanie, iba tieň; no miesto medzi stromami bolo ako vždy.“

V nasledujúcich týždňoch stretla Eugenie, trhajúc kvety na ceste ku kostolu, neznámu mallersdorfskú sestru vo františkánskom habite; mala smutné tmavé oči a čakala pri vchodových dverách. „Nevedela som sa odhodlať na rozhovor, a keď som nabrala odvahu, bola opäť preč. 7. októbra prišla, žiaľ, do mojej izby. Prebudila som sa s nepríjemným pocitom, zažala som svetlo; stála bez-

prostredne pri mojej posteli. Tak veľmi som sa bála, že som ju nedokázala oslovit'. Ja som sa mohla brániť iba svätenou vodou. No 11. októbra som sa jej predsa len spýtala: *„Čo odo mňa chceš?“* Ostro sa mi zadívala do očí a povedala, no bez akéhokoľvek pohybu úst: *„Neposlala som ti tých mienených 20 mariiek na misie.“* Aj keď to bolo veľmi vzrušujúce, predsa len som potom spala veľmi dobre. 20 mariiek na misie bolo zaplatených a za dušičky sa odslúžili sväté omše. Teraz som mala pokoj až do 3. novembra a vtedy som zažila veľkú radosť. Keď som išla večer o jedenástej hodine spať, videla som svoju izbu jasne osvietenu a myslela som si, že niekto nechal zažaté elektrické svetlo. Stála tam tá rehoľníčka, ... nad zemou a oveľa väčšia ako inokedy. Vychádzalo z nej akoby žiarivé svetlo. Habit sa jej trblietal. Ale najžiarivejší bol výraz jej tváre. Jej oči už azda videli milého Boha. Hľadela na mňa usmievajúca sa a šťastná. Ruky mala prekřížené na hrudi... Pocítila som taký radostný úžas, že som zostala ako zmeravená... Tu slávnostne urobila znamenie kríža, ...zrazu sa zotmelo a bola preč. Teda elektrické svetlo predsa len nesvietilo. Ilúzia sa mi zdá byť vylúčená. To bolo posledné zjavenie tejto rehoľníčky, ktorá mi otvorila zmysel pre iné videnie.“

Nemá Babette

*P*ostupne sa stále viac dušičiek začalo prejavovať vzdychmi, volaním z dialky, nárekom, krokmi, klopaním a hlukom a „navštevovali“ svoju pomocníčku aj uprostred noci. Eugenie o tom napísala: *„Žasnem nad tým, aká sila musí z duchov vychádzať, že ma vedia prebrať z dobrého spánku. Prebudenie je čosi celkom jedinečné. Človek si v okamihu uvedomí, čo naňho čaká; a ja som taká zbabelá, že svetlo hneď nezažnem. Keď už „títo ľudia“ musia prísť, bola by som radšej, keby prichádzali cez deň.“*

V priebehu roka 1923 prišla trikrát istá žena s nevysloviteľne smutným výrazom. Sťažovala sa: *„Nikto sa so mnou nemodlí!“* Dovtedy mi ešte nikto nepovedal, že sa s nimi mám modliť. Aj pre mňa to odteraz bola úľava, pretože som sa potom menej bála.“

Stávalo sa, že dušičky z očístca vyhľadávali svoju modliacu sa „dobrodinku“ celé týždne. Prichádzali za ňou mlčky, bez akejkoľvek prosby; ako napr. Babette, ich pomocníčka v domácnosti. V potrhaných šatách chodila, a to väčšinou v noci, nepokojne po izbe sem a tam a vytriešťala oči na úbohú Eugenie, ktorá nemohla spať. *„Jej ústa sú škaredé ako vred, spodná pera celkom čierna. Chce hovoriť, no nemôže. Je to strašné. Neviem, ako pomôcť... Radili mi, aby som oproti nej zdvihla časť relikvie Svätého kríža. Ja som to v strachu urobila a spýtala som sa: „Si zatratená?“ Nemé pokrútenie hlavou. „Zaprisahávam ťa, povedz mi, čo chceš... inak sa za teba nebudem modliť!“* Tu podišla ku mne celkom blízko, ukázala na svoje ústa a zreteľne povedala: *„Musím trpieť, osočovala som, veľa som klamala!“* Eugenie sa pri svätej omši teraz obetovala aj za túto dušu, až kým ona nebola vykúpená a viac už neprišla.

Farár Schmuttermeyer a ďalší šesťnásti

mohli odísť k svetlu

Uplne jasne zažila princezná Eugenie stretnutie so svojim bývalým učiteľom náboženstva farárom Schmuttermeyerom. Keď sa raz modlila v oratóriu, prišiel a prosil o jednu sv. omšu, ktorá bola onedlho odslúžená. O dva týždne sa večer v kostole stretol s Eugenie poslednýkrát, aby sa jej mlčky poďakoval: „Priateľsky sa usmievajúc prechádza okolo mňa stredom kostola a kľaká si pred večným svetlom. Onedlho prichádza kostolník, aby zazvonil na Anjel Pána. Mám pocit, že sa musí o kňaza potknúť. Zvláštne bolo, že kostolník prešiel akoby cez neho a kňaz krátko nato zmizol.“

„22. marca 1923 o jednej hodine v noci som pri prebudení počula: *„Chceš pomôcť týmto tak, ako si pomohla mne?“* Zažala som svetlo a uvidela som vedľa svojej postele farára Schmuttermeyera a až potom som si všimla množstvo žien a mužov.“ Počas nasledujúcich nocí prichádzali znova a dlho zostávali. Eugenie sa modlila. „Je ich šesťnásť. Piatich z nich poznám. Všetci sa na mňa pozerú a potom znova odchádzajú.“

29. marca sú tu znova všetci šesťnásti. Jedna, ktorú nepoznám, prichádza celkom blízko ku mne a hovorí: *„Ďakujeme ti!“* Nemám odvahu dotknúť sa jej rúk, ktoré ku mne vystiera. Pýtam sa: *„Môžete ísť na Veľkú noc do neba?“* Nato mi ona úplne zreteľne hovorí: *„K svetlu!“* Teraz prichádzajú všetci celkom blízko ku mne; nie je to príjemné. Podávam im svätenú vodu a potom sú preč. Zvláštne bolo, že tí šesťnásti potrebovali veľmi málo miesta. Predo mnou stála iba taká malá skupinka, a predsa to boli veľké a malé postavy. Tá, ktorá sa so mnou rozprávala, bola mladá, mala priateľský výraz, oblečená bola v čiernych šatách a bielej zástere. Všetci boli v pracovnom odevu.“

V modrej pracovnej zástere a s vyhrnutými rukávmi sa Eugenie ukázal aj Benedikt, nebohý sluha, dobrosrdečný, aký bol za života. Zjavil sa jej, keď práve v nemocnici pomáhala sestrám s úpravou kvetov. „Postavil sa vedľa mňa a prizeral sa, až kým som sa ho nespýtala: *„Benedikt, musíš veľa trpieť?“* Tu potriasol hlavou. *„Budeš čoskoro v nebi?“* Mlčky prikývol a už aj bol preč.“

Princezná sa často chodievala modliť do kostola, vzdialeného iba niekoľko metrov od zámku. Skrytá v oratóriu, malej modlitebni svojej zámožnej rodiny, s pohľadom upretým na oltár sa hodiny modlievala za duše v očistci. Jednotlivé duše sa jej opätovne ukazovali v kostole, kde táto sväto žijúca pomocníčka duší z očistca po smrti odpočíva v rodinnej kniežacej hrobke.

„Ak láska dá, malé sa stane veľkým!“

„Zdá sa mi, že nikdy nie som sama. Keď vidím tak veľa postáv, ... žijem viac s nimi ako s mojou vlastnou rodinou. To, čo vidím, nemôžem len tak ľahko zabudnúť; a nedať na sebe nič poznať je niekedy veľmi ťažké a duševne ma to unavuje,“ napísala Eugenie o dušiach v očistci. Tie patrili k jej „viditeľnému“ všednému dňu, obklopovali ju vo dne v noci a nedali sa odlíšiť od žijúcich osôb.

V jej denníku je napísané: „7. júla 1925 mi na schodoch išiel oproti jeden muž. V domnienke, že je to žobrák, som mu povedala: *„Počkajte, hneď vám niečo prinesiem.“* Tu sa priblížil tesne ku mne a rozplynul sa v hmle.“

Inokedy sa Eugenie pri nakupovaní opýtala čosi istej ženy vedľa seba. Tá v tom istom momente zmizla a predavač, ktorý bol nablízku, sa meravo zahľadl na princeznú. Podobne sa tejto mystičke vodilo aj pri návšteve svojej sestry v nemocnici: „Na chodbe som sa stretla s dvoma ženami, ktoré vyzerali veľmi úboho, a ja som sa ich musela spýtať, ako sa cítia, lebo mi ich bolo ľúto. Tu som si na tvári milosrdnej sestry vedľa seba všimla, že ma považuje za blázna. A naozaj, zrazu tam už nikto nebol.“

Cestou na pílu v septembri 1925 ju stretla jedna úplne nenápadná žena. „Keď prešla okolo mňa, počula som zvolanie: *„Milosrdenstvo!“* Až teraz som si všimla, že je to duša z očistca. Otočila som sa a spýtala som sa: *„Čo môžem pre teba urobiť?“* – *„Veľa sa modliť,“* povedala. *„Ale ja musím svojou úbohovou modlitbou pomáhať mnohým, ty budeš mať z toho iba veľmi málo,“* namietla som. A tu prišla jej odpoveď, veľmi pekná: *„Ak láska dá, malé sa stane veľkým!“* A zmizla.“

„Mojí jediní svedkovia“

Urodzená slečna spozorovala čosi zaujímavé, keď raz na slepačej farme stretla starenku v starom švábskom kroji. „Bolo to zvláštne: mačka, prichádzajúca po ceste, vyľakane pred ňou odskočila na stranu. Takže ona tú ženu tiež videla! A ja som veľmi rada, že aspoň mačka vidí to, čo ja!“ O niečo neskôr zistila: „Aj slepky videli to, čo ja, a vyľakané sa rozutekali.“ Princeznnin jediný „ľudský očitý svedok“ bol jej prasynovec, malý, vtedy štvorročný princ Wolfram (1924–1945). Tak sa stalo, že jediný vnuk jej brata – kniežaťa, pri hre zrazu so smiechom povedal: *„Nová žena tu!“* alebo vybehol z izby tety Eši a nahlas všetkým oznamoval: *„Je tam žobrák!“*

Na jar v roku 1925 sa jej ukázal veľmi smutný muž v jazdeckej uniforme zo 16. storočia: „Dieťa ho muselo vidieť tiež, pretože svojimi veľkými očami hľadelo so strachom naňho. Ale, žiaľ, mojimi svedkami sú iba malé deti, slepky a mačky.“

Keď sa mladý jazdec opäť zjavil a predstavil sa ako *Úbožiak*, vizionárka si všimla niečo zaujímavé. „Keď sa s krváčajúcimi rukami priblížil celkom blízko ku mne, prosil ma: *„Umy ma!“* A potom prišlo to pekné: Utekala som po svätenú vodu a on čakal na mňa v úplnom tichu. Svätenú vodu som vyliala na jeho úbohé ruky, ktoré kedysi vraždili. Nikdy nezabudnem, s akou vďakou sa na mňa pozeral. Ruky zostali síce krvavé, ale jeho tvár sa úplne zmenila. *„Je to takto dobre?“* spýtala som sa. *„Modli sa,“* povedal a zmizol. Je tu ale niečo, čo si neviem vysvetliť: Vyliala som naňho skoro celú fľašku svätej vody, no na podlahe neostal žiaden mokrý flak.“

Útecha a posíla

*K*edže Eugenie, žena modlitby, kládla svojim početným „návštevníkom“ mnohé otázky, aby sa dozvedela, ako by im mohla čo najlepšie pomôcť, táto skutočnosť nemohla uniknúť pozornosti jej príbuzných: „Moje okolie sa mi vysmieva, pretože ma často počujú, ako sa v izbe rozprávam sama so sebou. Vtedy poviem: to je znamenie, že starnem. Hovoriť o tom nemôžem. Ako veľmi ma to všetko ubíja! Ale nesmiem sa sťažovať, pretože prežívam aj radosti, ktoré nedokážem ani opísať.“ Tým myslela Eugenie von der Leyen to čisto duchovné, potešujúce šťastie plné útechy, ktoré dostávala od Boha stále častejšie a na dlhší čas. Tak ako v extáze dokázala potom už len milovať, klaňať sa Bohu a úplne sa mu odovzdať. Tieto nádherné utešujúce milosti ju po celé dni robili vnútorne šťastnou a dávali jej aj novú telesnú silu v jej náročnom povolani.

Mnohé „strašidlá“, ako Eugenie volala niektorých svojich nevítaných návštevníkov, žiadali pomoc. Ale boli tu aj „oddychové zjavenia“, ktoré prichádzali len preto, aby ju potešili. Napr. Gisela, o ktorej v denníku píše: „Bola milá, ešte mladá; bola to priateľská návšteva. Každú noc som sa tešila na opätovné stretnutie. ‚Prečo si taká iná?‘ spýtala som sa. ‚Pretože čoskoro sa budem klaňať.‘ – ‚Prečo teda ešte prichádzaš, keď si tak blízko vykúpenia?‘ – ‚Aby som ťa potešila!‘ Potom mi Gisela položila ruky na hlavu a odišla.“

S Alfrédom, vysokopostavenou osobnosťou, sa raz mystička o očistci rozprávala ešte počas jeho pozemského života. Tento známy sa jej práve preto neskôr – už ako duša zosnulého – ohlásil: „Jedného dňa podišiel ku mne s úsmevom na tvári a vystrel ku mne ruky. ‚Alfréd, si to skutočne ty? Kde si?‘ spýtala som sa. ‚V blaženom videní! ... To ten môj sľub!‘ odpovedal. Potom mi zakýval a bol preč. Hlboko ma to zasiahlo, pretože rok predtým, približne v tom istom čase, keď sme sa rozprávali o týchto veciach, mi Alfréd prisľúbil, že príde, ak to bude možné.“

Keď princezná v lete 1923 oberala ríbezle, stála zrazu pri nej stará slúžka, ktorá vždy nosievala na zámok drevo a kúrila ním v zámockých peciach. Jej dlhoročná a s trpezlivosťou znášaná choroba bola pre ňu očistcom už na zemi. „Spýtala som sa jej: ‚Starenka, nezabudla si na mňa, ako sa ti darí?‘ – ‚Som šťastná,‘ povedala žiariac a zmizla. To bolo milé zjavenie. Ešte kým žila, často sme spolu oberali ríbezle a raz mi pritom povedala: ‚Určite musím ešte raz prísť a poprechádzať sa po záhrade!‘ Smiali sme sa spolu a ja som ju pozvala: ‚Príď raz ku mne!‘ A ona to skutočne urobila.“

Prítahuješ nás

*C*elé svety ležia medzi dušami v očistci, ktoré sa v najväčších utrpeniach cítia tak, akoby boli zatratené, a medzi očistenými, šťastím žiariacimi dušami, ktoré sú v „blaženom očakávaní“ a krátko pred svojím vstupom do neba sú orodovníkmi a môžu pomáhať druhým. K princeznej Eugenie von der Leyen prichádzali jedny i druhé duše. „Božím zmilovaním som k tebe pripútaná,“ povedala jej raz jedna duša z očistca. Často ju navštevovali odpudzujúce, neustále hľadajúce,

srdcervúco plačúce alebo úplne zabudnuté duše a so zúfalým alebo strach naháňajúcim zlým pohľadom ju prosili: „*Počúvaj nás! Pomôž nám! Všetky kráčame nocou. Ty nás priťahuješ! Prinášaj za nás obety! Svojou láskou nám daruj pokoj. Daruj nám svetlo!*“

Princezná im bez rozdielu a ochotne, s hlbokým súcitom pomáhala v každom čase, až raz úplne vyčerpaná sa zverila svojmu denníku: „Ako rada by som mala trochu pokoja, pretože často som taká unavená, že by som zaspala aj postojacky. Iba keď som chorá, nechajú ma na pokoji. Vtedy mám ‚prázdny‘.“

Stávalo sa tiež, že Eugenie pri prežívaní strašných hriechov svojich nočných návštevníkov utiekla z izby alebo do nej už vôbec nechcela vstúpiť. „Som taká zbabelá a cítim sa úboho,“ sťažovala sa opakovane.

Najskôr v podobe zvierata - potom žiarivo krásna

Hlavne vtedy, keď duše z očistca zjavovali hrozný vnútorný stav svojej duše v podobe hrôzostrašných zvierat, Eugenie takmer zomrela od strachu a zaliata potom si do denníka napísala: „Prajú mi ‚*Dobrá noc*‘ a ja pritom idem do najväčšieho súženia. Ako som sa zhrozila, keď ku mne raz v noci do izby prišlo niečo čierne, čo vyzeralo ako kríženec malého byvola a barana. ‚*Povedz, si duša?*‘ spýtala som sa. ‚*Som Ján.*‘ – ‚*Prečo potom prichádzaš ako zviera?*‘ – ‚*Taký bol môj život! Moja vášeň, skryté hriechy!*‘ zavyl tento tvor a zúrilo.“

V októbri 1925 k nej prišla obrovská opica s hrubou, vlhkou srstou: „Musím sa priznať, pred rokom by som to nevydržala. Je dvakrát väčšia ako ja a prichádza každú noc. Väčšinou zostáva dlho a žiada modlitbu a svätenu vodu. Iba pomaly sa jej tvár stáva ľudskou. ‚*Ešte sa ma drží zlo, hriechy, za ktoré som sa nekajala!*‘ povedala. Veľa som sa s ňou modlila. 25. decembra tu bola skoro celú noc a ja som sa jej spýtala: ‚*Vieš, že sú Vianoce?*‘ – ‚*Môžem sa klaňať!*‘ – ‚*Už viac neprídeš?*‘ – ‚*Nie!*‘ odpovedala, usmiala sa na mňa a bola preč.“

„*V*o februári 1926 prišlo to najhoršie, čo poznám: had. Bola som od strachu ako ochromená, bojím sa už aj slepúcha! Hneď som si vzala relikviu Svätého kríža ako ochranu, čo mi dodalo trochu istoty. To úbohé zviera má žeravé oči, v ktorých je veľký nepokoj. Aký zvláštny pocit, modliť sa so zvieratom!

... Postupne som rozpoznala rehoľnú sestru, ‚*žízniacu*‘, ako sama o sebe hovorí. A keďže už viac neprichádza ako had, aj ja sama sa cítim ako vykúpená duša! ‚*Prečo si vôbec prišla ku mne ako had?*‘ pýtam sa. ‚*Ešte som nebola schopná ukázať sa ti inak.*‘ – ‚*Prečo takáto príšerná podoba?*‘ – ‚*Taký bol obraz môjho života: nedodrhané prisahy, všetko lož a pretváрка! Modli sa so mnou, vtedy je okolo mňa svetlo!*“

*V*apríli, o dva mesiace neskôr, mohla ísť duša tejto rehoľnej sestry do neba: „Nikdy nezaбудnem, aká bola žiarivo krásna, keď na Veľkonočnú nedeľu stála predomnou na stupienkoch oltára. Aký to len bol rozdiel oproti obrazu hada! Dobrý Bože, ďakujem ti!“

Sme duše, ktoré sa klaňajú

Jednou z najväčších radostí bavorskej princeznej bolo, keď duše z očistca konečne získali jasné, ušľachtilé črty, keď sa upokojili, prežehnali sa, kľakli si a modlili sa spolu s ňou. Mnohé duše ju dokonca budili, aby prišla presne na svätú omšu, a tak mohla obetovať za svojich duchovných zverencov sväte prijímanie.

Keď potom prišli duše z očistca poslednýkrát, žiarili šťastím a svoj stav vykúpenia vyjadrovali rôznymi slovami: „Hmly sú preč.“ „Kristova krv tečie prúdom a vedie nás k životu.“ „Pre mňa je teraz všetko radosťou, svetlom.“ „Som vo svetle a vchádzam do jasu.“ „Už viac neprídem, teraz som duša, ktorá sa klania!“ Vtedy bolo jej povolanie naplnené a ona si mohla plná radosti zapísať do denníka: „Urobiť naveky šťastnými duše – to je oveľa krajšie, než šťastnými urobiť žijúcich ľudí. Aký dobrý je Pán Boh, lebo ja sama by som nič nedokázala.“

Prameň: Eugenie von der Leyen, Meine Gespräche mit Armen Seelen, Fe-Medienverlag/Christiana Verlag

Milosrdenstvo až za hranice smrti

Pán Ježiš vysvetlil svojej „sekretárke“ svätej Faustíne Kowalskej (1905–1938), ako môže preukazovať milosrdenstvo blížnemu: „Po prvé skutkom, po druhé slovom, po tretie modlitbou.“ Hoci bol život v kláštore pre sestru Faustínu ako kuchárku, záhradníčku a vrátničku navonok jednotvárny a obyčajný, napriek tomu ho žila neobyčajne hlboko, vždy spojená s Bohom. V tomto spojení využívala každú situáciu všedného dňa, aby modlitbou pomáhala tým, ktorí najviac potrebujú jeho milosrdenstvo: zomierajúcim a zosnulým.

Ruženec Božieho milosrdenstva a jeho moc

Vďaka príslušnosti k Cirkvi pomocou sviatosti pomazania chorých má zomierajúci možnosť získať mimoriadnu pomoc milosti na prechod do večného života. Žiaľ, väčšina ľudí zomiera bez pomoci kňaza. Preto nám Pán Ježiš prostredníctvom svätej Faustíny zjavil ruženec Božieho milo-

srdenstva. Aj keď tento ruženec nikdy nemôže nahradiť sviatosť pomazania chorých a už vôbec nie viatikum, posledné sväté prijímanie, je predsa neoceniteľnou pomocou, s ktorou môžeme byť jedinečným spôsobom pri zomierajúcom v jeho poslednom boji. Pán Ježiš prisľubuje: „Každú dušu, ktorá sa bude modliť túto korunku, budem v hodine smrti brániť ako svoju chválu.“ (811) „V hodine smrti dosiahne veľké milosrdenstvo. Hoci by bol hriešnik najzatvrdlivejší, ak sa len raz pomodlí túto korunku, dosiahne milosti z môjho nekonečného milosrdenstva.“ (687) Potom: „postavím sa medzi Otca a zomierajúcu dušu nie ako spravodlivý sudca, ale ako milosrdný Spasiteľ a hodina jej smrti bude šťastná.“ (1541) Toto prisľúbenie platí rovnako, keď sa druhí modlia za zomierajúcich:

„*K*eď sa pri zomierajúcom budú modliť túto korunku, dušu zaplaví nepochopiteľné milosrdenstvo.“ (811)

Sestra Faustína často zažila moc tejto modlitby. Rozpráva: „Keď som raz v noci vošla do sály, videla som zomierajúcu ženu... Náhle som počula v duši hlas: ‚Pomodli sa korunku, ktorú som ťa naučil.‘ Bežala som po ruženec, klakla som si pri zomierajúcej a začala som sa s celou vrúcnosťou ducha modliť túto korunku. Odrazu zomierajúca otvorila oči a pozrela sa na mňa. Nestihla som sa pomodliť celú korunku a ona už zomrela so zvláštnym pokojom. Vrúčne som prosila Pána, aby splnil prisľúbenie, ktoré mi dal za pomodlenie sa tejto korunky. Pán mi dal poznať, že táto duša dosiahla milosť, ktorú mi prisľúbil. Táto duša bola prvá, ktorá dosiahla Pánovo prisľúbenie. Cítila som, ako moc milosrdenstva naplňa túto dušu.“ (810)

To si však navonok nie vždy môžu všimnúť okolostojaci. Faustína spoznala: „Božie milosrdenstvo neraz zasahuje hriešnika v poslednej chvíli zvláštnym a tajomným spôsobom. Podľa vonkajších znakov sa nám zdá, akoby bolo všetko stratené, ale nie je to tak. Duša osvietená lúčom poslednej mocnej Božej milosti sa v poslednej chvíli obracia k Bohu s takou silou lásky, že v jednom okamihu dostáva od Boha odpustenie vín aj trestov ...

„*H*oci už duša zomiera, milosrdný Boh dáva duši jasný vnútorný okamih, a ak duša chce, má možnosť vrátiť sa k Bohu.“ (1698)

Raz, keď sestra Faustína vošla na chvíľu do kaplnky, Pán jej povedal: „Dcéra moja, pomôž mi spasť istého zomierajúceho hriešnika, pomodli sa za neho korunku, ktorú som ťa naučil.“ Svätá Faustína urobila, o čo ju Ježiš poprosil: „Keď som sa začala modliť korunku, uzrela som toho zomierajúceho v strašných mukách a bojoch. Bránil ho anjel strážca, ale proti veľkej úbohosti tejto duše bol akoby bezmocný. Veľké množstvo satanov čakalo na túto dušu, ale keď som sa modlila korunku, uzrela som Ježiša v takej podobe, ako je namalovaný na obraze. Lúče, ktoré vyšli z Ježišovho Srdca, obklopili chorého a temné mocnosti vydesené utiekli. Chorý posledný raz pokojne vydýchol.“ (1565)

„Ó, ako veľmi potrebujú zomierajúce duše modlitbu! Ó, Ježišu, vnukni dušiam, aby sa často modlili za zomierajúcich.“ (1015)

Modlitba, skutok milosrdenstva

I keď je očistec miestom očisťovania a utrpenia, duša ho prežíva ako dar Božieho milosrdenstva.

Keď tam sestru Faustínu vzal jej anjel strážca prvýkrát, napísala: „V okamihu som sa ocitla na hmlistom mieste, ktoré bolo plné ohňa a v ňom veľké množstvo trpiacich duší. Tieto duše sa modlia veľmi vrúcne, ale pomôcť si už nemôžu, len my im môžeme pomôcť. Plamene, ktoré ich pálili, sa ma nedotýkali. Môj anjel strážca ma neopúšťal ani na chvíľu. Opýtala som sa tých duší, čo je ich najväčším utrpením. Jednoznačne mi odpovedali, že ich najväčším utrpením je túžba po Bohu. Videla som Pannu Máriu, ktorá ich navštevuje. Duše nazývajú Máriu ‚Hviezda morská‘. Ona im prináša úľavu.“ (20)

Čoskoro nato sama sestra Faustína, ako posol Božieho milosrdenstva, mohla okúsiť túto bolestnú túžbu, keď sa modlila za jednu zosnulú sestru: „Počas svätej omše som chvíľu prežívala jej utrpenie. Pocítila som v duši takú veľkú túžbu po Bohu, až sa mi zdalo, že umriem od túžby spojiť sa s ním. Trvalo to len krátku chvíľu, ale pochopila som, aká je túžba duší v očistci.“ (1186)

Hoci si duša počas očisťovania sama pomôcť nemôže, o to vďačnejšie však prijíma veľké dobrodenie prostredníctvom modlitieb a skutkov lásky k blížnemu, ktoré za ňu obetujeme tu na zemi. Preto si Pán Ježiš praje na ôsmy deň Novény k Božiemu milosrdenstvu nielen od svätej sestry Faustíny, ale aj od nás všetkých:

„Dnes mi prived' duše, ktoré sú vo väzení očistca, a ponor ich do priepasti môjho milosrdenstva, aby potoky mojej krvi ochladili ich páľavu. Všetky tieto duše veľmi milujem... Je v tvojej moci priniesť im úľavu. Vezmi z pokladnice mojej Cirkvi všetky odpustky a obetuj ich za ne. Ó, keby si poznala ich utrpenie, neprestajne by si obetovala za ne duchovnú almužnu a splácala ich dlhy mojej spravodlivosti.“ (1226)

*N*a povzbudenie a útechu videla sestra Faustína v jednej vízii, aký účinok majú jej modlitby a obety. Keďže to, čo prežívala, nebolo len pre ňu, ale má pomôcť aj nám, zaznamenala si: „Počas svätej omše som videla, ako sa tri biele holúbky vzniesli od oltára do neba.

*P*ochopila som, že nielen tieto tri dušičky, ktoré som videla a za ktoré som sa modlila, prešli do neba, ale aj veľa iných.“ (748)

Pán nie vždy vypočuje naše modlitby tak, ako by sme si to priali: „Raz som sa modlila za istú dušu. Pochopila som, že nie vždy prijíma Boh naše modlitby na úmysel tých duší, za ktoré sa modlíme. Určuje ich pre iné duše... Naša modlitba sa však nestráca.“ (621)

Duše, ktorým sme pomohli dostať sa z očistca do neba, sa v každom prípade prejavajú ako veľmi vďačné. Istý večer prišla k sestre Faustíne zosnulá spolusestra: „Prvý raz som ju videla veľmi trpieť a neskôr postupne v menšom utrpení. V ten večer som ju videla žiarif šťastím. Povedala mi, že už je v nebi... Potom sa priblížila ku mne a srdečne ma objala.“ (594)

Citáty sú prevzaté z Denníčka svätej Faustíny Márie Kowalskej.

Prosia o svätú omšu

P. Pio (1887–1968) svätú omšu žil, prežíval ju ako skutočné sprítomnenie Ježišovej obety kríža. Neustále mal tak pred očami „cenu“ nesmrteľných duší a zároveň „v rukách“ i najúčinnjší prostriedok, aby im pomohol. Všetci, živí či zosnulí, mohli vyhľadať tohto stigmatizovaného kňaza a poprosiť ho o odslúženie svätej omše na ich úmysly.

Už ako dieťa mal P. Pio osobitý vzťah k dušiam v očistci. Vo svojich modlitbách a neskôr ako páter kapucín predovšetkým vo svojich svätých omšiach im vždy dával popredné miesto. Memento – spomienke na zosnulých počas Eucharistickej modlitby venoval spravidla štvrt hodiny. Svätec, ktorý mohol povedať: „Už nežijem viac s mojím srdcom, ale so srdcom Boha,“ bol pripravený vziať všetko na seba za trpiacich v očistci a skrátiť im tak bolestný čas očisťovania.

V roku 1910 po kňazskej vysviacke tento 23-ročný kapucín, vnútorne pobádaný, poprosil svojho duchovného vodcu P. Benedetta, aby sa mohol ponúknuť Bohu ako obeta za úbohých hriešnikov a za duše v očistci. Len čo sa mu dostalo povolenia, objavovalo sa nespočetne veľa duší zosnulých, ktoré na vlastné oči videl, a prosili ho o kňazskú pomoc. Aj zosnulý farár z Pietrelciny don Giovanni Caporaso sa ukázal P. Piovi, ktorý sa zo zdravotných dôvodov od roku 1910 do roku 1916 zdržiaval vo svojom rodnom meste. Don Caporaso kľačal často v blízkosti oltára svojho bývalého farského kostola a hlboko ponorený do modlitby prežíval svätú omšu novokňaza P. Pia. Zdalo sa, akoby Boh „čakal“ na kňazskú vysviacku omilosteného kapucína, aby až potom povolil tejto úbohej duši „návrat“ na miesto jej pôvodného pôsobenia. Farár, ktorý počas svojho života zvyčajne zanedbával vďakovyznanie po rannej svätej omši, len aby sa čím skôr mohol porozprávať s priateľmi o dedinských novotách, dostal milosť oslobodenia vďaka svätým omšiam, ktoré s osobitou láskou slúžil kapucín P. Pio.

V priebehu päťdesiatich dvoch rokov, počas ktorých potom svätec žil v meste San Giovanni Rondo a prijal tam desaťtisíce duší hľadajúcich pomoc, bol kontakt s dušami v očistci pre neho taký prirodzený, že sa s tým zveril spolubratom: „Na tento kopec prichádza viac duší z očistca než živých ľudí, aby boli prítomné na mojich svätých omšiach a aby ma prosili o modlitby.“ Ak sa dozvedel, že niekto zomrel, vždy slávil svätú omšu za spásu tejto duše. Seminaristom v kláštore, o ktorých sa staral, ako aj svojim spolubratom a kajúcnikom neúnavne a rázne odporúčal, aby si zosnulých ctili a pomáhali im. A tak kapucíni, ktorí žili so stigmatizovaným pátrom pod jednou strechou v kláštore, postupom času už stratili strach z neobyčajných vecí.

Keď sa istého večera napríklad stretlo kláštorné spoločenstvo v refektári pri skromnej večeri, stalo sa, že P. Pio náhle vstal od stola, náhlivo opustil miestnosť a ponáhlal sa ku kláštornej bráne. Ako zvyčajne, nasledovali ho niekoľkí bratia. P. Pio otvoril dvere a začal sa s niekým rozprávať, hoci široko-ďaleko nebolo nikoho vidieť. Bratia nechápavo pozorovali tento podivný rozhovor, až

kým ich páter s úsmevom neupokojil: „*Žiadne starosti. Rozprával som sa s niekoľkými dušami, ktoré sa tu zastavili na ceste z očistca do raja, aby sa poďakovali, že som dnes ráno na ne myslel pri svätej omši.*“ A potom sa s nimi pokojne vrátil do refektára, akoby sa nič zvláštne nestalo.

*P*áter Pio často zažil, že sa mnohé duše vrátili stráviť svoj očistec na to miesto, kde schybili; tak ako duša farára z Pietrelciny. Bolo to tak aj v prípade Pietra Di Mauro, ktorý sa v kláštore San Giovanni Rotondo častejšie zdržiaval ako žobrák. Keďže tam s horiacou cigaretou zaspal na slamníku a zadusil sa v ohni, zjavil sa na tomto mieste ako duša z očistca. Keď Di Mauro pátrovi Piovi priznal svoju smrť, ktorú si zapríčinil sám, prosil: „*Som ešte v očistci a potrebujem jednu svätú omšu, aby som bol vyslobodený. Pán mi dovolil poprosiť ťa o pomoc.*“

Páter Pio sľúbil, že jeho prosbu splní nasledujúci deň. Potom zažil, že počas svätej omše táto duša z očistca skutočne vošla do neba.

*R*az v noci o niekoľko rokov neskôr videl prekvapený P. Pio, ako sa v jednej kláštornej miestnosti pri ohni mlčky zohrievali štyria neznámi kapucíni, hlavy mali zakryté kapučňami. Na svoj pozdrav „*Pochválený buď Pán Ježiš Kristus*“ nedostal žiadnu odpoveď, no všimol si bolestný výraz ich tvári. Keď predstavenému ohlásil túto zvláštnu, neohlásenú návštevu a obaja sa išli pozrieť na to miesto, žiadne štyri postavy tam už nevideli. P. Pio až teraz pochopil, že títo štyria „*boli zosnutí spolubratia, ktorí si svoj očistec mali odčiniť na tom mieste, kde urážali Pána. Celú noc som sa modlil pred Najsvätejšou Sviatosťou za ich oslobodenie z očistca.*“

*„Pracoval som, modlil sa, bdel som a plakal som.
Chcem to robiť vždy za mojich bratov v zajatí.“*